

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Білоцерківський національний аграрний університет
Словацький сільськогосподарський університет, м. Нітра
ДУ «Науково-методичний центр вищої та фахової передвищої освіти»
Білоцерківський технологічно-економічний коледж
Козелецький коледж ветеринарної медицини
Компаніївський коледж ветеринарної медицини
Золотоніський коледж ветеринарної медицини
Олександрійський коледж
Бобринецький коледж ім. В. Порика
Тульчинський коледж ветеринарної медицини
Маслівський аграрний коледж ім. П.Х. Гаркавого

ПРОГРАМА

міжнародної науково-практичної конференції

АГРАРНА ОСВІТА ТА НАУКА: ДОСЯГНЕННЯ, РОЛЬ, ФАКТОРИ РОСТУ

**Інноваційні психолого-педагогічні та правові
засади аграрної науки в умовах
міжкультурної аграрної комунікації**

31 жовтня 2019 року

Біла Церква
2019

Редакційна колегія:

Даниленко А.С., академік НААН, д-р екон. наук, ректор університету, голова оргкомітету.

Варченко О.М., д-р екон. наук, професор, проректор з наукової та інноваційної діяльності, заступник голови оргкомітету.

Новак В.П., д-р біол. наук, професор, перший проректор.

Димань Т.М., д-р с.-г. наук, професор, проректор з освітньої, виховної та міжнародної діяльності.

Іщенко Т.Д., канд. пед. наук, директор ДУ "НМЦ вищої та фахової передвищої освіти".

Ровни П., професор, Словацький сільськогосподарський університет, м. Нітра.

Борщовецька В.Д., канд. пед. наук, декан факультету права та лінгвістики.

Мельник О.Г., канд. юрид. наук, координатор НТТМ ф-ту права та лінгвістики.

Вовкотруб Н.В., канд. вет. наук, доцент, начальник редакційно-видавничого відділу, відповідальний секретар.

Качан Л.М., канд. с.-г. наук, доцент, завідувача відділу аспірантури та докторантури.

Царенко Т.М., канд. вет. наук, доцент, начальник відділу наукової та інноваційної діяльності.

Зубченко В.В., канд. екон. наук, начальник навчально-методичного відділу моніторингу якості освіти та виховної роботи.

Олешко О.Г., канд. с.-г. наук, доцент, координатор НТТМ університету.

- * залучення студентів до цінностей культури;
- * створення умов для розвитку молодшої людини як суб'єкта культури;
- * допомога студентам у розвитку творчого потенціалу, здібностей, самореалізації у вищому навчальному закладі, культуротворчому середовищі, майбутній професії.

Отже, ми вважаємо, що здатність до культуротворчості можна визначити як синтез властивостей і особливостей особистості, яка може використовувати свій особистий культурний досвід та розвивати свої творчі здібності.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Лаврухина Е.А. Культуротворческая парадигма образования. http://bank.orenipk.ru/Text/t13_208.htm
2. Кузьмина Т. Культуротворческая среда как фактор саморазвития педагогического коллектива образовательного учреждения: дис. ...канд. пед. наук –13.00.01./ Кузьмина Татьяна Валерьевна. – Тобольск, 2002.–213 с.
3. Маркова А.К., Матис Г. А., Орлов А.Б. Формирование мотивации учения. – М.: Просвещение, 1990. – С. 2- 5.
4. Маслоу А. Психология бытия: Пер. с англ. – М.: Рефл.- бук; К.: Ваклер, 1997. – С. 108-112.

УДК 343.1

Сімакова С.І., канд. юрид наук, доцент

ПЕНІТЕНЦІАРНА ПРОБАЦІЯ, ЯК ШЛЯХ ДЛЯ ПОВЕРНЕННЯ ЗАСУДЖЕНОГО В СУСПІЛЬСТВО

Анотація: У тезах конференції проаналізовано поняття пенітенціарної пробації, та її роль для системи виконання покарань в Україні загалом, та сприянні соціальній адаптації та інтеграції у суспільство звільнених громадян.

Ключові слова: пробація, центр пробації, органи пробації, пенітенціарна пробація, системи виконання покарань.

Пенітенціарна пробація як одна з організаційних складових структури кримінально-виконавчої служби з відповідними функціями є сьогодні невід'ємним елементом будь-якої національної системи кримінальної юстиції [1].

Створення пенітенціарної пробації це запровадження нових підходів до виправлення не лише осіб, які отримали покарання не пов'язаних з обмеженням чи позбавленням волі, а й засуджених, які відбувають покарання у місцях позбавлення або обмеження волі (виправні колонії, виправні центри), з метою подальшої їх адаптації у суспільство.

Відповідно до ст. 11 Закону України «Про пробацію» пенітенціарна пробація – це підготовка осіб, які відбувають покарання у виді обмеження волі або позбавлення

волі на певний строк, до звільнення з метою трудового і побутового влаштування таких осіб після звільнення за обраним ними місцем проживання[2].

Для засуджених, особливо тих, які тривалий час відбували покарання, адаптація до життя на волі в сучасних умовах може бути досить складною. З'являються такі труднощі, як: побутова невлаштованість, відсутність житла, значні складнощі у працевлаштуванні та ін. Проблеми у відновленні свого соціального статусу та поверненні до нормальних умов життя призводять до того, що особи, які звільнилися з установ виконання покарань, знову стають на кримінальний шлях, через що підвищується рівень рецидиву злочинів[3]. Саме тому завданнями органів пробації є отримання від адміністрації виконання покарань проблемних питань засуджених, які готуються до звільнення (не пізніше ніж за три місяці до закінчення строку покарання засудженого), та їхніх можливих потреб після звільнення. Залежно від отриманої інформації про потреби засудженого, з'ясувавши його наміри та прийнявши відповідну заяву, адміністрація установи виконання покарань надсилає до органу пробації відповідні повідомлення-запити. Отримавши таке повідомлення-запит, персонал органу пробації вживає заходів щодо його відпрацювання в безпосередній взаємодії з органами місцевого самоврядування, суб'єктами соціального патронажу за обраним засудженим місцем проживання і сприяє засудженим, які готуються до звільнення, у: визначенні намірів щодо місця проживання після звільнення; працевлаштуванні працездатних осіб працездатного віку; влаштуванні до спеціалізованої установи для звільнених осіб, іншої установи (закладу) соціальної підтримки (догляду), закладу для бездомних осіб), закладів соціального обслуговування; наданні соціальних послуг; госпіталізації до закладів охорони здоров'я; вирішенні інших проблемних питань. Про результати проведеної роботи уповноважений орган з питань пробації сповіщає установу виконання покарань. Тільки спільна напружена праця із застосуванням соціальної реабілітації і людське ставлення до засуджених надасть можливість мотивувати засуджених на законослухняний спосіб життя та допоможе їм подолати негативні прояви поведінки.

Момент звільнення засудженого має досить важливе значення для нього, оскільки він стикається з багатьма проблемами, які самотужки вирішити не в змозі. Саме тому, на допомогу приходить служба пенітенціарної пробації, яка своїм прямим обов'язком допомагає особі, яка звільняється від відбування покарання у виді обмеження волі чи позбавлення волі на певний строк. Така допомога полягає у належному «поверненні» такої особи до соціуму після тривалої чи короткострокової ізоляції від суспільства[4].

Таким чином можна констатувати, що роль пенітенціарної пробації є неоціненою для системи виконання покарань, адже пенітенціарна пробація відіграє важливу роль у сприянні соціальній адаптації та інтеграції у суспільство звільнених громадян, що є провідним чинником зниження рівня злочинності.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Режим доступу : <https://sokyryanska-gromada.gov.ua/news/1550226112/>
2. Про пробацію : Закон України від 05.02.2015 р. № 160-VIII [Електронний ресурс] /Верховна Рада України. Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov>.
3. Пенітенціарна пробація. Режим доступу : http://www.probation.gov.ua/?page_id=136
4. Пенітенціарна пробація як механізм профілактики вчинення повторних злочинів. Режим доступу: <https://censor.net.ua/b3075683>.

УДК 321.01

Л.М. МЕЛЬНИК

Білоцерківський національний аграрний університет

ЛІБЕРТАРІАНСТВО: БАЗОВІ ІДЕЇ ТА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ

Авторка на основі праць прихильників лібертаріанства виділяє та аналізує ключові ідеї даної течії.

Ключові слова: лібертаріанство, свобода, індивідуалізм, природні права, людина.

З часу становлення Української держави серед науковців тривають дискусії стосовно того, на яких засадах має розвиватися Україна і, відповідно, які основи людського співжиття повинні стати фундаментом як задля реалізації інтересів окремого індивіда, так і задля здобутку загального добробуту українського суспільства. Ідеологія була і є вагомим складовим елементом мислення політичних діячів та аналітиків, оскільки допомагає усвідомити цілі та завдання розвитку суспільства.

З появою на внутрішній політичній арені провладної партії «Слуга народу» та проголошенням ними ідеології лібертаріанства науковий інтерес сфокусувався навколо цієї політико-філософської течії.

Питання визначення та місця лібертаріанства в суспільному і державному житті в науковій літературі розглядаються у працях Д. Боуза, Д. Бергланда, Р. Лонга, Р. Нозіка, А. Ренда, М. Сандела, Ф. Хайека і багато інших.

Один із дослідників даної течії Д. Боуз визначає лібертаріанство як політичну філософію, що виводить принципи устрою суспільства із аксіоми само належності – права власності на своє тіло. Виходячи із переконання, що людина сама повинна розпоряджатися своїм життям і власністю і має право самостійно вирішувати, як йому жити, при умові, що він визнає таке ж право і за іншими людьми [1, с. 1]. Як бачимо, фундаментальна основа лібертаріанства – це свобода та зменшення функцій держави.

Свобода індивіда – це найвища цінність. Тому думка і тіло індивідуума повинно бути вільним від примусу. Тобто, будь які дії спрямовані проти волі індивідуума будуть вважатися примусом. Відомий австрійський представник лібертаріанства Ф. Хайек у праці «Дорога до рабства» наголошує, що: «Основною рисою (індивідуалізма – Л.М.) є повага до собистості як такої, тобто визнання абсолютного суверенітету поглядів і здібностей людини в сфері його життєдіяльності, якою б специфічною вона б не була, і переконання у тому, що кожна людина повинна розвивати надані йому здібності» [3]. Проте, індивідуалісти не заперечують, що люди постійно впливають один на одного в своїх цілях, заняттях і діях. Кожна людина може використовувати